

forflag, fordi jeg indrømmer, at det er Spørgsmaal, hvor der ikke skal øves noget Pres, og fordi jeg mener, at saadanne Vædringer nødvendig skulde have den Karakter, at de kunde forhindre Lovforslaget i at gaa sin rolige, normale og ret hurtige Gang. Jeg tror imidlertid, at vi uden Glæde kunde have ladet dette Lovforslag passere et Udvalg, og at disse Vædringer maaske nok saa sikkert og godt lod sig ordne ved en Forhandling i et saadant Udvalg som ved den Fremgangsmaade, det ærede Medlem har anbefalet. Det ærede Medlem holdt ved Lite Behandling temmelig stærkt paa, at det var heldigt at gaa over til tvungne Ombud. I den Henseende er jeg enig med ham, og jeg er saa enig med ham, at jeg kunde ønske at gaa videre, end hans Vædringsforslag tilsigter. Begrundelsen af dette har ganske vist ogsaa fra det ærede Medlems Side væsentlig været den, at naar Folk vægrede sig, havde man ingen anden Udvej end det tvungne Ombud. Enten blev det ingen Ting, eller ogsaa maatte man vælge denne Vej. Jeg har en anden Grund til at ønske det tvungne Ombud, og det er den, at Tilfynet derved vil vinde i Autoritet og Sikkerhed i sin Gerning. Jeg ved udtrykkelig, at det undertiden bliver sagt til disse Tilfynsmænd og -Kvinder, at det jo er noget, de kunne lade være med. Folk, som føle sig generede af disses Virksomhed og derfor se med mindre velvillige Øjne paa dem — af saadanne Folk gives der selvfølgelig nogle, baade de Plejeforældre, som have mindre rent Mel i Bojen, og ogsaa andre, som ikke synes om Virksomheden — have en vis Tilbøjelighed til at sige til en saadan tilfynshavende: Du kan jo lade være saaledes at rende omkring, det er jo noget, som Du har taget paa Dig uden egentlig talt at behøve det. Det er en Svækkelse af disses tilfynshavendes Stilling. Jeg vil indrømme, at i mange Tilfælde lægge Folk ikke Mærke til det, men det sker dog, og naar dette kommer frem, maa det ærede Medlem vist indrømme, at det er en Svækkelse af Tilfynet, og at det vilde være en Styrkelse af dets Autoritet og Myndighed, naar det virkelig som i andre Tilfælde var en absolut paabudt kommunal Pligt. Jeg tror derfor, at selv om man kan formaa Folk til frivillig at paatage sig Tilfynet, vil den tvungne Form være bedre. Jeg gaar ud fra, at man alligevel vil vælge de samme Folk, som selvfølgelig ville Sogneraadene ikke tvinge nogen, som ikke er egnet til det eller paalidelig. Man vil naturligvis opøge de bedst mulige naturlige Kræfter. Den Bestikkelse, som der er Tale om i Vædringsforslaget Nr. 4, tror jeg, det vilde være

heldigt at gøre til Regel, i Stedet for at det som nu er Undtagelse. Det forekommer mig ogsaa, at Tilfynstningen mellem Regel og Undtagelse er noget valen, om jeg saa maa sige, i den Redaktion, som her findes. Det hedder nemlig: „Skulde ingen saadanne være at formaa til at overtage Tilfynet“. Men naar er det konstateret, at ingen saadan er at formaa til det? Er det den første Gang, man har valgt en, som siger: Jeg vil ikke have noget med det at gøre, eller er det den anden Gang, eller er det, naar man er gaaet hele Rækken rundt blandt de Muligheder, man har? Det er i hvert Tilfælde et noget vagt Udtryk, som kan volde Tvivl. Men det er jo en anden Side af Sagen. Det ærede Medlem holder jo paa, at Reglen vil blive det frivillige uden Ombud, men at det kan gøres med Ombud paa Tidspunkter og under Forhold, som man vel kommer ud over, naar de indtræder. — Den anden Ting, jeg saa vil beklage, er, at man i Ombudspligten ikke har taget Kvinder med. Det ærede Medlem erklærede, at han turde ikke give sig i Lag med dem. Ja, saa er jeg driftigere end han, og jeg tror ikke, at jeg vil saa Utal for det. Jeg vil indrømme, at det jo ganske vist er noget nyt, men derfor behøver det jo ikke at være noget urimeligt. Noget aldeles nyt er det jo ikke at stille kommunale Pligtfordringer til Kvinderne. Vi stille jo nemlig i Forvejen den allerstørste, mest byrdefulde kommunale Pligtfordring til Kvinderne, nemlig at være Statterdere, og det gør vi uden at give dem Valgret, hvad jeg finder urimeligt, og hvad jeg mange Gange har taget Ordet for at saa ændret. Men naar vi lægge en saa stor Byrde paa Kvinderne — og det kan jo ikke nægtes, at det er langt den største — tror jeg, at man godt kan gøre dette næste Skridt ogsaa, at gøre dette til et tvungent Ombud ogsaa for Kvinder. Jeg skal være saa ærlig at indrømme, at naar jeg særlig kunde ønske det, saa er det ogsaa, fordi jeg tror, at det kunde have sin Betydning til Styrkelse for os, der gerne ville gaa med til at give Kvinderne kommunale Rettigheder, om ikke andet. Jeg for mit Vedkommende vilde jo gaa noget videre end til at give dem kommunale Rettigheder, nemlig til ogsaa at give dem politiske, men det andet vilde allerede være noget. Spørgsmaalet om de kommunale Rettigheder for Kvinder vokser sig jo stærkere og stærkere og nærmer sig absolut sin Løsning mere og mere, og jeg er ærlig nok til at sige, at jeg ogsaa vil betragte dette som et Moment til Styrkelse for den Anstalt, at Kvinder bør have kommunal Valgret og i det hele taget del-